

[Glistrup]

han får lov til at blive siddende på finansministerposten.

Men når vi så skal søge at få rettet op på det, som man har fået ødelagt af den danske økonomi, møder man altså op med disse lovforslag efter den samme magthaverindstilling, som har præget andre regimer rundt omkring i verden, der har fået lov til at sidde for længe, som nu det socialdemokratiske faktisk har siddet ved styret i et par generationer.

Hvad er det så, man siger? Det er, at den jævne mands udenlandsrejser skal rammes ved en forhøjelse af charterafgiften, medens man jo meget lettere, hvis man skulle begrænse udenlandsrejser, kunne gribe i sin egen barm og sige: de udenlandsrejser, som er finansieret over de offentlige budgetter, og som reelt koster skatteyderne op mod 1 mia kr. her i 1979, lad os gribe ind over for dem, for det er jo dér, der frådses, det er dér, vi har de unyttige forbrug, det er ikke, når en mand, der har slidt et helt år, skal på sommerferie til Mallorca, at man har grund til at gribe ind, hvis man vil gribe ind over for det offentlige rejseri. Men da fremskridtspartiet her i januar måned rejste spørgsmålet om at begrænse det offentlige rejseri, så var alle andre elleve partier i folketinget indstillet på, at man overhovedet ikke måtte få oplysninger om det. Statsministeren svarede på de spørgsmål, der blev stillet i spørgetiden, bare med arrogante og afvisende svar: at han virkelig ikke ville give oplysninger om det, og bedre blev det altså heller ikke, da lovforslaget så blev behandlet her. Alle andre elleve partier var enige om, at det skal dysses ned, hvad de danske skatteydere betaler af rejser for folk, men charterafgiften, den kan vi godt forhøje.

Eller se på denne fuldstændig bagvendte måde, man ræsonnerer på, og som man kun kan ræsonnere på, når man har siddet alt, alt for længe på magtens tinde, nemlig at når benzin og olieprodukter bliver fordyret for folk, noget af det allervæsentligste for folk i deres hverdag, hvad siger regeringen så? Den siger: så skal vi fordyre det yderligere ved at lægge nogle flere skatter og afgifter på disse olie- og benzinprodukter. Den måde, man argumenterer på fra regeringens side, når man fremsætter disse forslag, er i den grad menneskefjendsk og asocial.

Det er jo også en farlig måde, for man er fuldstændig uden forståelse for, hvordan der ræsonneres fra dem, der leverer os olien. De siger nemlig: det, vi leverer, er arabisk olie, kuwaitisk olie osv., og når det virkelig kan bære så høje priser, er det meningen, at de skal gå i den arabiske statskasse, i den kuwaitiske statskasse og ikke i den danske statskasse. Derfor er det kun at anspore oliesheikerne til yderligere prisforhøjelser, når vi demonstrerer, at vi skam godt har råd til at lægge alle disse yderligere priser, alle disse yderligere problemer, ud til befolkningen i forbindelse med den såkaldte oliekrise, som i virkeligheden er en særdeles behagelig udvikling af oliepriserne, som har fundet sted for Danmark ned igennem f. eks. efterkrigstiden eller en anden sammenhængende periode.

Med andre ord, vi står som sædvanlig dér, at vi må konstatere, at det, som regeringen har fortalt som sin politik f. eks. i august 1978, f. eks. i marts 1979, har vist sig ikke at du. Det var derfor rigtigt, når fremskridtspartiet angreb i august 1978 og i marts 1979. Regeringen gjorde galt, da den ikke fulgte fremskridtspartiets oplæg til, at overenskomstsituationen skulle klares igennem lønfremgang med skatnedsættelse. Det er den vej, som er vejen frem, når vi skal sanere og redde patienten Danmark fra de uhyrligheder, som er påført den af den nuværende regering. Det er den stik modsatte kurs af den, der har vist sig hver gang at føre til flere ulykker. Det er ikke skatteforhøjelser, vi har brug for, det er skatnedsættelser.

Så kan man spørge, hvordan i alverden det kan gå til, når vi nu hver evig eneste gang i de sidste otte år har fået ret i vore analyser af situationen fra fremskridtspartiets side, at vi så ikke har større opbakning. Det kan kun være sådan, at når man ikke stemmer fremskridt, er det, fordi man enten er dum, korrumpet eller vildført.

Ellemann-Jensen (V):

Inden for den sidste måneds tid er der jo kommet en lang række vurderinger af den fremtidige udvikling i Danmarks økonomi, vurderinger, som er stærkt foruroligende. Prisstigningerne på olie og en række andre råvarer og i tilgift dertil en udvikling i den indre efterspørgsel, som jo er større, end re-